

IGA OLEND ON INSPIREERITUD JA POTENTSIAALNE ERANDLIKKUS

Suur Loov Müsteerium... viib meid küsima midagi, mille kohta meil ei ole... vastust; nagu näiteks: Miks? Milline vajadus -vajadus?- oli Loomingul luua algus Elule? Miks? Mille jaoks?

Vähearenenud teadvuse küsimused, kindel see, kuid... vajalikud.

Kontempleerides lähimat Universumit -või nii kaugetele kui me oma võimekusega suudame-, siis leiame suure hulga helendavaid, säravaid ja tumedaid manifestatsioone.

Ütlevad... -täpselt nii-, ütlevad astronoomid, viimastes kirjutistes, et iga korraga saame olema Universumis aina enam üksi.

Jah. Nad kinnitavad, et ekspansioon on järjest enam avaram ja kasvab kiirus, millega laienetakse. Ja sedamööda me eraldume iga korraga aina enam teistest taevastest elementidest, valgusest päritolevaist - kokkuvõttes, "tähtedest"- . Ja et, sellega koos, 200.000 -või midagi sellesarnast- aasta sees -väheste!- oleme siin või seal, ümbritsetud lihtsalt -lihtsalt?- tumeaine ja -energiaga.

Üksi.

See võib olla, selline visooni või planeering, mingi lugu, muinasjutt; nüüd, kus üksindus nii palju muret tekitab, ning juba sama tähtsaks kui stress, ülekaal, suitsetamine, alkoholism on saamas ... - see inimtervise "hitt paraad"-

Kas võib olla..., kas võib olla, et see üksindus on tulemuseks sellele tormakale põgenemisele ekspansioonis oleva Loomingu eest...? Või ei ole sel midagi pistmist sellega?

Aga pöördume meie palvusliku küsimuse juurde tagasi:

Mille jaoks...? Milleks luua see kompleksne ja tundmatu süsteem, mida kutsutakse "Eluks"? Ning mille sees meiegi end leiame.

Elu, milles, teadlikult, omame võimet seda väärkohelda, lõhkuda, manipuleerida, juhtida, kontrollida... *"travestiiditseda"* sellega...

Seda sõna ma ei tea kuidas rakendataks, aga... aga see ei ole mingi apellatiivne süüdimõistmine või pahatahtlikkus, ei. *Travestiseeritud* elu peab olema midagi sellist, nagu "ekslük elu", näiteks: isegi ei teata, et ollakse elus; või kui teatakse, siis ei söendata seda elada.

Hea küll! See oli vaid nii möödaminnes, ei midagi enam.

Võib-olla on tõsi -võib-olla, rohkemate andmete puudumisel-, et inimlik on eriliselt dramaatiline, kaootiline ja traagiline; lootusetuse märkidega ja väga vähese -iga korraga aina vähema- huumorimeelega, ja loomulikult, vähema mängulustiga.

Mis vajadus oli Loomingut niivõrd komplitseerida? Võinuksime olla üks planeet enam, nii nagu paljud teisedki. Aga, mis pärast?

Ja hiljem -sellise peene mängu juures- luuakse ühiskondi ja hävitavaid struktuure, väga suure potentsiaaliga, mis muudavad ükskõik missuguse originaalsuse ürituse -väljaarvatud erandid, väljaarvatud erandid!- varem või hiljem absorbeerituks... ja need pöörduvad pealesunnitult, loodud kaanonite juurde, et juhtida, kontrollida, manipuleerida inimest sellesama inimese vastu.

Lihtsad ütlused nagu *"Jõuludeks mine ikka koju"* või *"On kättejõudnud Puhkus"*, või ükskõikmissugune teine banaalsus, mobiliseerivad miljoneid olendeid.

Ka kõige minimaalsem originaalsus on taga aetud, kritiseeritud, süüdi mõistetud...

Ja on kritiseeritud ja taga aetud ja vaatluse all nende samade poolt, kes moodustavad "erandlikkuse". Kahtluseta, on nad väga nakatunud... kaasaegse elustiili jõu poolt.

Palve Tähendus küsib meilt: *Kas on mõtet mingil erandlikul vastuhakul, selle monumentaalse kahjustuse ees, mis liigil lasub?*

Jah! Jah on küll; olgugi et tuleb arvestada nakkusega, Lihavõtetega, ekvinoxiumiga, suvega, Jõuludega... ja puhkustega, loomulikult!

Kas tekkis -no nii lisamärkusena lehekülje all-, kas tekkis, see puhkuse lugu, Jumala puhkamise tagajärjena? Nagu puhkus pärast seitsemendat päeva... Kas sealt tulenebki vajadus puhkuse järele? Seega, mida siiani on tehtud on olnud väga väsitav, väga töörohke, väga... väga ränk!

Kas tõesti usutakse... -on võimalik uskuda- et Looming puhkab? Töötab rängalt... ja vajab puhkust?

Või pigem, selle *erandliku Elu Loomise idee* tõttu, Müsteeriumite Müsteerium asetub teistsugusele positsioonile...?

Ta ei lähe puhkusele. "Ta poeb peitu",

Ta ei puhka..., sest ta ei väsi.

Ta on vait.

Ta hoiab alal oma Müstilist Kohalolekut..., justkui oodates erandit.

Kindlapeale on ta lepitamatu vulgaarsusega.

Ja on nii, et... ükskõikmissugune ELU väljendus omab erandlikkuse potentsiaali. Mis oleks justnagu öelda, et, Loomingus, on asjasse segatud Looja!... ja ta panustab! -ütleme, et "vähemalt"- oma Inspiratsiooni.

Ja ütleme "vähemalt", et leida ühte sõna, mis võiks olla tasemel. Ja niiviisi võiksime öelda, et iga inimkonna olend on Müstilise Looja poolt inspireeritud olend.

Ja me kanname seda inspiratsiooni. Ja see muudab meid potentsiaalselt "erandlikeks". Ja see annab meile võimaluse ka vastavalt sellistena tegutseda! Aga Müstilise Loomingu optikast lähtudes!

Kuid mis toimub? Ah!, ei. Inimkonna olend võtab selle Jumaliku Inspiratsiooni vastu -resümeerituna- ja rakendab seda omaenda kasu-, tulu-, võidu teadvuse heaks...

Usub -oma põhjenduse baasil-, et see inspiratsioon, mida ta omab oma erandlikuks olemiseks on TEMA OMA! Ja selle baasil, ta jumalustub, nõuab, kindlustab. Ja tal on asjad selged...

Kuid tagapõhjal -ja ka esiplaanil- on väljakutse Loomingule.

“Kas juhuslikult... sina või sina või sina, usud, et sinu inspireeritud sõna, või ilu või võime või võimalus... on sinu talendi, sinu jõupingutuse, sinu töö tulemus?”.

Kuid jah. Enamus nii mõtlevad.

Olgugi et mingi lihtne arutlus võiks meid viia ütluseni: *“No kui tegelikult on nii, kuidas siis sinu erandlikkuse potentsiaal on nii kehvakene, et... ei ole teostatav? Komistab, kukub, eksib... petab, valetab, varjab!...”.*

Loomulikult! Kõik see toimub tõenäoliselt usurpatsiooni tõttu, milleks olend oma inspireeritud ja potentsiaalse erandlikkuse muudab. Ta ei lase sellel inspiratsioonil, kui sellisel, liikuda Jumaliku referentsi tähenduses!..., vaid ta võtab seda kui omandit. See, millest justkui leiutatakse ”saatus” või ”vaba ja vabavalikuline otsus”.

Võib-olla, see erandlik inspireeritud potentsiaal, mis igal olendil on, on Loova Müsteeriumi väljendus, mis näitab end -ja siit ka elu- igas olendis kui väljendust TEMAST ENDAST. Ja niiviisi, samuti nagu seda on näha galaktikates, nende kogumikes, fantastilistes ja vaatemängulistes Universumite nähtustes, niisamuti näitab see end kordumatus Elu toimimises.

Ja see näitab end teda (elu) inspireerides... või inspireerides olendeid, selleks, et need kontempleriks Loovat tegutsemist! Et nad usuksid!... loovas tähenduses, ja looksid!... animistlikus tähenduses; nagu hinged!

Et lõpetataks tahtmine olla kasutatav ja minemavisatav mateeria, et antaks nõusolek iseenda armastamisele... kui erandlikult inspireerivale voolule!!

Lõpetatagu iseenda petmine sõnades ning kõrvalepõiklevates ja vähe selgetes seisukohtades.

Ning et võetaks omaks viibimine Universumis!..., teadmises, et “palvuslik sündmus” on oma olemuselt ressurss, et leida end koosolevana inspiratsiooni essentsiga, ja potentsiaaliga, mida too meile pakub, et suudaksime kontemplerida Loomingut.

Selles tähenduses, selliste elementidega, on võimalik, et palvetamisel on oma inspiratsioon –”omaenda inspiratsioon-, mis ütleb iseendale, mis vastab - ilma palumata-, et niiviisi tunda end tõeliselt erandina ja ka niiviisi tegutseda!

Nii et siis võiksime öelda, et kui me seame and valmis palvetama, siis see on meie inspireeritud potents, mis referentseerub, läheb unisooni oma pärinemisega.

Lihtsamalt öeldes: Jumal saab Jumalast väga hästi aru. On vaimusugulased. Ei vaidle, tülitse. Ei provotseeri, ei kadetse.

Ükskõik milline on vorm, milles Jumalik end esitleb, kui see vorm otsib moodust minna ühele lainele Müsteeriumiga, siis nad ei vaidle, tülitse. See on kummaline! Ei peteta! Ei valetata!

Kui Jumal on näoga Jumala poole, siis tema nägu särab; sulandub; ta muutub kestvaks inspiratsiooniks.

Ja ta inspireerib meid!... Ning eemaldab meid vulgaarsest, eraldab meid ebaausast, ta asetab meid ilusse.

Ta innustab meid kunsti juurde, et selle vibratsioonis võtaksime omaks ARMASTUSE, ARMASTAMISE enam kui ilmselge tema inspiratsiooni väljenduse ja kui kõige veenvama vormi inimolendite ühenduseks.

Iga inimkonna olend, oma inspireeritud sisu tõttu -erandlik-, kui ta selles tundes, suunas tegutseb, siis leiab ta motiivi elamiseks... teiste inspiratsioonide referentsides, mis püüdnud tõeliselt erandiks olemise poole.

Nii et siis ARMASTUS, ARMASTAMINE... oleks midagi sarnast Inspireeritud Kohaloleku avastamisele teises.

Ja "iseenda armastamine" kuuluks endale aruandmise juurde, et teine märkab meie inspireeritud potentsiaali.

Sel juhul, kui nii oleks -või kui nii on- siis "Iseenda armastamise" hedonism on vaid üks kaval võtte "hedoniseerumiseks", personaliseerumiseks, individualiseerumiseks ja langemisest igapäevasesse ja kurnavasse tragöödiasse, draamasse, lootusetusesse või lakkamatusse rahutusse.

-Jah. Aga, seega, kuhu jääb siis eneshinnang? Nii moekas! Armastada ennast, kui märk hoidmisest, hoolitsusest ja ...

-Jääb tarbimisse, seal kust ta tekkis.

Elu avastab oma Armastuse suuna, tähenduse siis, kui ta ARMASTAB, mitte siis kui ARMASTAB ISEENNAST.

Kui me tegutseme sellel positsioonil, siis ei saa olema kahtlusi, otsustamatusi ja pidevaid muutusi, tüüpilised eksinud olemisele; tüüpilised, võib-olla, üksildusele -millest rääkisime alguses-.

Kui inimene tunneb, et ta on ära eksinud, siis läheb ta segadusse, räägib enesele vastu, vingerdab -või ka ei- või mõtleb et jah, sel juhul kui...

Kui ta on ARMASTUSES ja teab, et teda ARMASTATAKSE..., siis ei ole ruumi segaduseks.

Ainsaks kasuks on... rahuldus.